

спастри повечко пари, че да си купи конь, или пъкъ билетъ по желѣзницата. . . Прогледне ли веднажъ, ще обиколи земята надлъжъ и наширъ и ще намѣри майка си.

Всѣка недѣля презъ нощъта гждуларьтъ отиваше срѣдъ полето и заравяше подъ единъ камъкъ припечеленото. Понѣкога той цѣла нощъ стоеше надъ купчината пари, ровѣше ги съ прѣсти, четѣше ги и ги препрочиташе. Тѣ му оживѣха на сърцето. И колко пжти както ги ровѣше, усѣщаше надъ рамото си дѣха на единъ хубавъ бѣлъ конь, готовъ за пжтъ!

Тѣй минаха четири лѣта.

На петото, Господъ даде небивалъ родъ на орличани. Огънаха шиш класоветѣ, надоле изполомиха клони обѣлките и крушитѣ, гъмжаха полянитѣ отъ агнета, а двороветѣ отъ мравунекъ пилета. Селянитѣ не знаеха кжде да се дѣнатъ. Ама то не било на добро. Една вечеръ, два дена преди да влѣзатъ въ жътва, падна едра грѣмоносна градушка и очука хубавия плодъ до зрѣнце. Когато зарева страшниятъ облакъ надъ самото село, Талей се приора подъ моста и дълго слуша какъ падатъ орѣхи отъ небето. Но той не разбра какво стана. Сетне изведнажъ облакътъ отмина и огрѣ чудно слѣнце. То зимилва кротко и топло наранената земя и слѣпниятъ отъ нѣкаква незнайна радостъ затопленъ, извади гждулката си и потегли лжка по жицитѣ,